

Wanneer judoka Joanne van Lieshout (21) vandaag voor de olympische titel gaat, gaan haar gedachten ongetwijfeld uit naar haar overleden broer Youri. Haar voorbeeld. Die al meteen zo trots op haar was.

@Therealvdr

VINCENT DE VRIES
Parijs

Op het moment dat Joanne van Lieshout (-63 kg) in juni verrassend wereldkampioen wordt, is er de ontlasting. En niet alleen bij haarzelf. Op de tribune in Abu Dhabi, in de Mubadala Arena, dansen haar ouders en haar twee jaar jongere broer vreugdevol mee.

Het is de ontlasting van jarenlange toewijding aan de sport, waarmee het gezin uit Lierop opstond en naar bed ging. Het eten, de gesprekken. Veel, zo niet alles, stond in het teken van judo. En dat is niet zo gek. Naast dat moeder Claudia Moors tweevoudig Nederlands kampioen is, vader John meer dan getalenteerd was op de tatami en broer Yordi judoleraar is, wordt de Brabantse al jarenlang gezien als een groeibriljant.

Het leverde Van Lieshout, wiens tante Jessica ook een succesvol judoverleden heeft, tweemaal de wereldtitel bij de junioren op. En de talententrofee bij de sportverkiezing van NOC*NSF in 2023. Hoe bijzonder dát is: haar voorgangers zijn onder anderen Dafne Schippers, Max Verstappen, Harrie Lavreysen en Mathieu van der Poel.

Maar er zijn ook andere emoties, daar in de woestijn. Want één iemand maakt het succes niet mee. En dat is Youri, haar andere broer. Hij overleed in 2018, op zijn 17de, aan de gevolgen van een zeldzame vorm van kanker. Het doet Van Lieshout pijn. „Ja, dat was het eerste wat bij ons allemaal door het hoofd ging, dat hij er niet bij is.”

En niet alleen omdat zij hem dagelijks mist. „Dat zal nooit veranderen.” Want Youri was meer dan een broer. Hij is haar grote voorbeeld. Diegene door wie Van Lieshout op judo is gegaan, op haar vijfde. Ze knikt. „Ja, toen ik hem op mijn derde vanaf de zijlijn zag judoën, dacht ik meteen: dat wil ik ook, het liefst zo snel mogelijk. Verder was hij een heel trotse broer. Op mij, maar ook op mijn broertje. Dat neem je altijd mee, helpt je gewoon.”

Respect

Van Lieshout praat er mooi over. Liefdevol. Met trots en respect. Over de kracht die hij haar geeft. „Ik weet gewoon dat hij het ontzettend mooi had gevonden op wat ik en mijn

‘Een broer verliezen, dat is een heel ander level’

▲ Joanne van Lieshout: „Ik weet gewoon dat hij het ontzettend mooi had gevonden op wat ik en mijn broertje aan het doen zijn. Dat is een heel fijn gevoel.”

◀ Ontlasting bij Van Lieshout na haar overwinning in de WK-finale tegen de Poolse Angelika Szymanska.

FOTO'S ROB VOSS, AFP

broertje aan het doen zijn. Dat is een heel fijn gevoel. Al denk ik dat wij, als gezin, er sowieso goed mee om kunnen gaan. En het juist in kracht kunnen omzetten.”

Het moet leiden tot haar mooiste prestatie ooit: een plak in Parijs. En dat is niet alleen een fijn en prettig vooruitzicht voor Van Lieshout, ook voor de judobond. Technisch directeur Gijs Ronnes benadrukte het onlangs weer, vlak voordat hij met een groep van tien judoka's naar Parijs vertrok. Drie medailles is het doel. Een nobel streven, absoluut. Maar tegelijkertijd vrij ambitieus als je de resultaten van de laatste maanden bekijken.

Frank de Wit (-81 kg) en Michael Korrel (-100 kg) deden het zeker niet slecht, met respectievelijk zilver en brons op het EK in Zagreb. Zoals het goud van Guusje Steenhuis (-78 kg) tijdens de Grand Slam van Bakoe ook hoop geeft. Maar wie verder inzoomt, zag alleen in Sanne van Dijke (-70 kg) een potentiële medaillewinnaar.

“Als je wereldkampioen bent, kun je elk toernooi winnen. Dan heb je dus een bepaald niveau

– Joanne van Lieshout

Maar nu is er ineens Van Lieshout, de eerste Nederlandse wereldkampioen bij de vrouwen sinds Marhinde Verkerk in 2009. Of dat haar meer druk geeft? Want ineens gaat niet alleen de aandacht uit naar Van Dijke, drie jaar geleden goed voor brons in Tokio, maar ook naar haar.

Van Lieshout, die eerder dit jaar nog zilver veroverde op het EK, schudt haar hoofd. „Ik mag nu met een rood embleem op mijn rug lopen. Wat natuurlijk heel speciaal is. Maar voor de rest is er niet zoveel veranderd. Ik ben nog steeds dezelfde persoon.”

Aanval

Ze moet in Parijs ook gewoon doen wat ze altijd doet, zegt ze. Dat betekent: bij zichzelf blijven. Dus niet verstoppen, maar meteen de aanval zoeken, scoren. Voor het grondgevecht gaan, voor de armklem. Haar specialiteit. En dan is veel mogelijk in de Champ-de-Mars. Zeker als ze ook nog eens tussen de focus de juiste balans vindt. „Dat hebben we met z'n allen afgesproken. Dat we elke dag een momentje proberen te vinden om te genieten en te beseffen wat we doen.”

Dan is zelfs eeuwige roem en glorie zeker niet ondenkbaar. De Brabantse stipt haar wereldtitel aan. „Als je wereldkampioen bent, kun je dus ook elk ander toernooi winnen. Dan laat je zien dat je een bepaald niveau kan halen.”

Of dat ook gaat gebeuren? Misschien, maar misschien ook niet. En ja, dan is er uiteraard de teleurstelling. Even dan. Want Van Lieshout is ook wereldkampioen relativeren. Omdat ze weet dat het altijd erger kan. „Ik kan een wedstrijd verliezen, maar een broer verliezen, dat is een heel ander level.”